Zase v brzku budou volby,
ten boj vábivý,
naše město jedním rázem
znovu oživí.

Krásné obrazy nám budou
zdobit ulice
zacpávat si budem uši
k vůli muzice.

Varovat se budou muset
lidé ubozí,
by omylem nezapadli
nikam do schůzí.

Neb v těch schůzích, kde se bystří
výmluvnosti um,
když ne o život, tož mohou
přijít o rozum.

Co jak padlý sníh je bílé
na jednom místě,
to v na druhé schůzi bude
černé zajisté.

Všude hází se jen fakta,
samé důkazy,
a tak silné, že člověka
skoro porazí.

A ta pravda přeubohá,
ach, mučednice,
ta o volbách v Americe
zkusí nejvíce.

Všude si ji podávají
páni řečníci,
zfackují ji, že jen hoří
nachem na líci.

V noci u okenka.

Honzík: Mařko, otevři!
Mařka: Já se bojím!
Honzík: Ale neboj se, já u tebe zůstanu třeba do rána!

Plesové rozmluvy.

Oštěbetalý tanečník: "Smím prositi, slečno, o tento taneček?"
Slečna: "Děkuji, to je valčík, a ten já nerada tančím."
Tanečník: "Tedy dovolte, abych vás bavil."
Slečna: "Te půjdeme přeo jen raději tančit."

Moderní ženitba.

Hrabě (k herečce): "Víš, že tě šíleně miluji a jsem odhodlán si tě vzíti; ale musíš se zříci divadla!"
Herečka: "Drahý Arthure, snad stačí vzíti si na tři měsíce dovolenou?"

Vyhrůžka.

Žena: "Muži, budeš-li tak příliš jísti, stloustneš ještě víc a pak uvidíš, že se dám od tebe rozvésti."
Pan Bachratý: "Sklepníku, ještě jednu porci."

Slečna Amalie: "Jaký to byl pán, s nímž jsi včera večer chodila?"
Slečna Stázi: "Což to mohu věděti? Vždyť jsou večery ještě tak dlouhé"!

Advokát: "Věc je na pováženou, i musím nasaditi všechen svůj um, abych čelil vašemu odpůrci. On se vyjádřil, že vás musí připravit o všechno.
Klient: "Jo, pane doktore, ten člověk je hotový advokát!"

Služka sousedova: "Co znamená ten křik a pláč u vás?" Služka lékařova: "To vše pro zuby. Dítě pláče, že je dostává, jakási panička, že dlouho jich nedostává, a pacienti, že jim je doktor bere".

Tuhýně: "No a jak jste s Toníčkou takto spokojen, pane Franc?"
Zeť: "Co se týče příčinlivosti nemohu si na vaši dceru naříkat. Ona je do práce jako čert." "Inu, celá po mně!"

Obstarlý "mladý" manžel: Teprv tři dny jsme svojí — a neuplynulo dne, abys něco nechtěla. První den nový klobouk, druhý den slunečník, třetí den hedvábné šaty — — —
"Vidíš, mohls mi to koupit všechno hned první den — a ty dva další mohls mít ode mne pokoj!"

Otec: "Pamatuj si: Čím více člověk umí, tím váženějším je."
Synek: "Dycky ne, tati! Dokud jsi neuměl se holit, pozdravoval tě holič zdaleka; teď, když to umíš, ani si tě nevšimne!"

Děl v hospodě Bumbal starý:
"Svářet vodu — láry, fáry,
na nás tyfus neplatí, nám
vodu vaší pivovary!"

Špatná orientace.

Mistr vyplácí učedníka, přehnuv jej přes koleno, na zadní část:
"A kluku, já ti to z h l a v y vyženu."

Pravý důvod.

Mařka: "A co máš proti tomu Fouskovi? Rád tě má."
Týna: "To mě jiní maj' ještě víc."
Matka: "Fešák je."
Týna: "To jsou jiní taky."
Matka: "Zámožný je."
Týna: "To jiní maj' ještě víc."
Matka: "Má hezké postavení."
Týna: "To jiní maj' taky."
Matka: "Všecky přítelkyně ti ho budou záviděti."
Týna: "Myslíš? Snad bys ho tedy měla přece pozvati."

Rozdíl.

Mezi paní a služkou bývá často veliký rozdíl, neboť jsou mnohá děvčata pro všecko a paní — k ničemu.

"Můj starej už dva dni nic nejedl."
"I kakraholte, co pak mu schází?"
"I nic, zejtra jde k sousedům na hody!"

Dobračka.

Dáma (čtoucí noviny): "Ani jeden známý mezi zemřelými — škoda!"

Mnohý muž opíjel se za svobodna láskou a v manželství — pivem.

Ubožák.

Tlustý nápadník: "Není žádného místečka ve vašem srdéčku?"
Slečna: "Lituji, jste příliš tlustý, že by se ostatní potom tam nevešli."

Tichý společník.

Drožkář (k pasažérovi): Hned, prosím, pojedeme, jen co se tady (ukazuje na koně) můj tichý společní nažere."
Pasažér: "To je váš tichý společník?"
Drožkář: "Inu je, rámus nedělá a společník je, já vedu obchod, a on se stará, aby to šlo ku předu a obchod se hýbal."

Aby také něco užila.

Děvčátko: Matičko, až se mi bude as něco, hezkého zdáti, jako dnes v noci, tedy tě k tomu vzbudím.

Obchodní talent.

Ředitel potulného divadla (mezi představením, když bylo obecenstvo tragického hrdinu různými věcmi poházelo, volá zdvořile s jeviště): Velectěné publikum! Zdá se, že vám již došly věci k házení — další shnilá vejce prodávají se po šesti centech u kasy.

Z a s v ě c e n ý. "Člověče, mně vyměřili kriminál na tři roky."
"Kamaráde, já ty inženýry znám, co tohle vyměřujou."

Skrývačka.

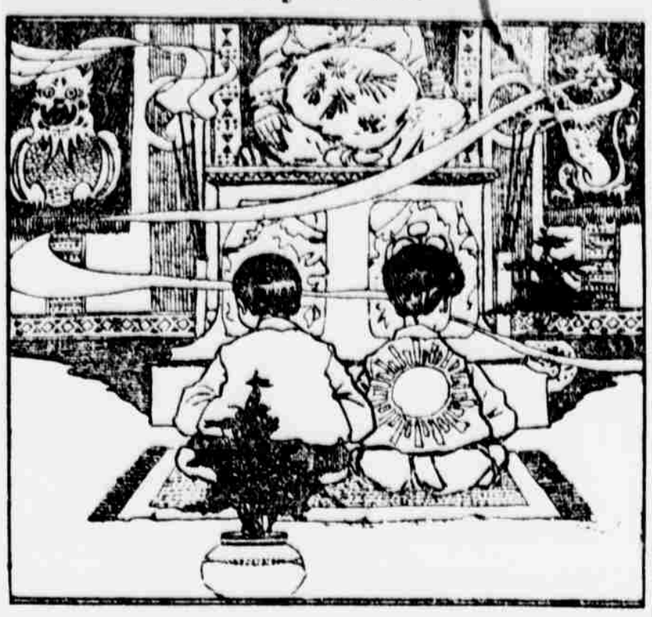

Najděte na obrázku čínskou bohyni.

Ale —

Ona: "Což abychom se šli posadit do taneční síně? Jděte se podívat, pane Žáhavko, jsou-li tam nějaké židle."
Pan Žáhavka, odejde a za chvíli se vrátí.
"O, židli dost, slečno, ale v každé někdo sedí."

Kde asi?

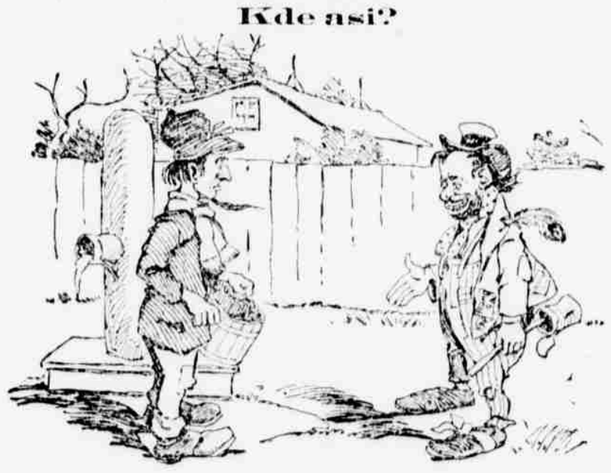

"Člověče, což pak nemůžete pracovati?"
"Myslíte, že já nepracuji? Právě jsem pracoval šedesát dní a před tím jsem měl devadesát dní."

Zvláštní nemoc.

Měšťák, jenž byl za příčinou nemoce delší čas na farmě, odjíždí domů.
"Poslechni, starý", praví farmářka, "řekni mu něco hezkého na rozloučenou."
"Tak, pane Nehýtku", praví "boardingboss", "to jsem opravdu sám rád, že už jste se těch svých nervů zbavil."

O ženách, pro ženy.

Baron Kurt von Biedenfeld, který před několika roky v jistém hostinci chicagském zastřelil člověka, ale při soudu byl porotou uznán nevinným, vydal nyní v Německu knihu, v níž líčí Američany a americký život nejčernějšími barvami. Podotknouti dlužno, že Kurt býval v Německu kyrysnickým lajtnantem, že ujel pro nějaké neplechy do Ameriky a zde že mu na nohy pomohla bohatá dívka, která se chytla na jeho titul a lajnantský knír. Kdežto tedy baronek americkým mužům nemůže přijíti na jmeno, je nadšeným obdivovatelem amerických žen. Američtí muži jsou prý nevzdělaní, hrubí, neotesaní, neznají jiné touhy, než nahromadit peníze, neumí ani náležitě pozdravovat dámy a proto prý není divu, že Američanky tak rády své milliony dávají šlechtickým hejskům evropským. Kompliment, který baronek americkým ženám dělá, jest velmi pochybné ceny. Kniha Kurtova bude asi míti za následek, že ještě více pruských lajtnantů se pohrne do Ameriky, aby zde dobývali ženských srdcí a hlavně dolarů, o něž se jim vlastně a pouze jedná.

* * *

Když onehdy ráno občan Václav Nejmenovaný ubíral se za svým povolaním, vtiskla mu jeho manželka do ruky dopis. Ptal se jí: "To mám hodit do schránky?" ale dostal v odpověď že dopis ten patří jemu že je psán pro něj. Když na ni celý udivený hleděl, řekla mu ještě, aby psaní si přečetl teprvé, až bude ve své pracovně. Bylo to něco neobyčejného. Jeho vlastní žena, se kterou při snídani hovořil a žertoval, nyní obřadně mu doručí dopis, který má si přečísti až ve svém office. To je zvláštní! Co to má znamenat? Hned, jak přišel do závodu, otevřel psaní. První věty zněly vážně, slavnostně. Stálo tam: "Jsem nucena učiniti ti sdělení, které asi vzbudí Tvoji nelibost. Ale jest mojí povinností pověděti Ti všechno a jsem rozhodně odhodlána uposlechnouti rozkazu svého svědomí bez ohledu, jaké následky to míti může. Dále již než týden jsem viděla, že budu přinucena k tomuto kroku, ale uzamykala jsem to tajemství ve svých prsou, až do dnešního rána. Nyní musí se zjeviti pravda. Ale neodsuzuj mě nemilosrdně za mé jednání a především nebeř si to příliš k srdci." Tu pan Nejmenovaný obrátil list, ruka se mu třásla, srdce mu bušilo. Očekával, že se dočte hrozných věcí. Dopis zněl dále: "Faktum je, že náš dřevník je prázdný, že tam brzy nebude uhlí ani dříví a já chci, abys to okamžitě objednal, nebo jinak nebudu mít čím topiti. Ty vždycky zapomeneš, když Tě o to žádám obyčejným způsobem a proto jsem se rozhodla, že Tě o tom zpravím způsobem neobvyklým. Jsem přesvědčena, že tentokráte tak snadno nezapomeneš." A skutečně nezapomněl.

* * *

Doufáme, že se našim čtenářkám zavděčíme několika pokyny zdravotními a toiletními. — K odstranění lupů z hlavy dobře slouží smíšenina skočcového oleje (castor oil) a alkoholu. Unce oleje smíchá se s ½ pajntu alkoholu a potom se pomocí dratového kartáče důkladně tím hlava vymyje. — V mnohých případech šedivějí vlasy následkem nedostatečného vylučování síry v krvi. Příležitostné užívání sírového mýdla se odporučuje. — Na noc jest dobře vykoupati si nohy ve slané vodě. Tím celé tělo podivuhodně sílí a zajišťuje se výborný spánek. — Vrásky kolem očí se zahladí a jich utvoření se zabrání každodenním hlazením a třením kůže v místech těch. Bezpečným prostředkem proti tvoření vrásek jest zvýšení oběhu krve pod kůží, čehož se třením dosáhne. — Po umytí obličeje jemně ale dlouho jej třete hedvábným šátkem; to přispívá značně ke zjemnění pleti.

* * *

Slečna Emma Kelloggova z Routt okresu v Colorado jest půvabná, mladá dívka, která nyní se ucházi o úřad státního hajného (game warden) v části jmenovaného státu. Že má k tomu všechny schopnosti, není nejmenší pochyby. Dívka ta zažila již v horách a lesích coloradských četná dobrodružství. Nejzajímavějším jest její vypravování o tom, jak jezdila na losovi. Jednou setkala se v horách se zuřivým losem. Odložila svoji pušku a než ji mohla dosáhnouti, bylo rozzuřené zvíře až u ní. Skočila za strom a hleděla parohy zvířete kolem stromu držeti, ale síla její k tomu nedostačovala a los se jí vytrhl. Kelloggova tedy rychle vylezla na strom a posadila se na nejdolejší větev. To losa ještě více rozzuřilo, že trkl do stromu tak prudce, že dívka spadla dolů. Kdyby byla dopadla na zem, byla by rozdupána kopyty zvířete, ale její štěstím bylo, že spadla losovi právě na záda. Se vzácnou duchapřítomností posadila se na něm pevně, chopila jej za parohy a vší silou se držela. Los byl tím překvapen a postrašen; utíkal lesem jako divý a snažil se neobvyklé břemeno se sebe svrhnouti. Ale Kellogová jen pevněji se ho držela. Los uháněl s větrem o závod přes údolí a hory, skákal přes rozsedliny a často se dívka ocitla v nebezpečenství, že spadne dolů. Konečně síly počaly jí opouštěti, a cítila, že brzy bude se musit pustiti, když v tom náhoda přispěla jí ku pomoci. Los, aby se jí zbavil, vběhl s ní do houštiny, chtěje jí tak smésti se svého hřbetu. Ale to právě se mu stalo osudným. Zapletl se svými parohy tak, že nemohl se vyprostiti. Toho využitkovala Emma a loveckým nožem, jejž měla u sebe, zvířeti podřízla krk. Kelloggová jest nejen výtečnou lovkyní, ale také umí neobyčejně dobře jezditi na koni. Loni na podzim chtěla se súčastniti zápasu v chytání koní na lasso, ale rodiče jí to rozmluvili. Jednou chytila mladého medvěda živého. To a jiné její skutky dokazují, že se úplně hodí za státního hajného v horách coloradských.

Pařížské dojmy.

Pařížský život je únavný svou příliš pestrou a šumnou rozptýlenosti. Společnost ukládá tu těžké povinnosti lidem světského života. Jsou často k politování ti šťastni, jimž závidíme přepych, zábavu a sladkou nečinnost. Nikdo neví, co to namáhání a práce stojí v Paříži lenošit a bavíti se.

"Paříž — to je má donucovací pracovna", pravila mi mladá dáma, která Paříži věnuje čtyři zimní měsíce, ostatek roku žije na venkově nebo na cestách.

"Vždyť se jen bavíte. Divadla, procházky, návštěvy...."

"Návštěvy! To je právě to — má káznice. Nedělám nic jiného nežli že běhám po návštěvách, nebo je přijímám...."

"Každý den?"

"To tak ještě!" zvolala Pařížanka. "Ale letos jsem si to zařídila jinak. V lednu za tři neděle jsem si odpykala svou káznici — všechny mé návštěvy jsou vyřízeny."

A s pocitem přestálé, kruté povinnosti ukázala mi svůj zápisník se zaškrtanými jmény — hotový adresář.

"Kolik jich bylo?" vyzvídal jsem se všetečnosti cizinci dovolenou.

"Přes sto padesát!"

"Ale to je úžasné — za tři neděle!"

"Nedivte se tak příliš. Trochu jsem to hnala. Víte, v Paříži je to těžší nežli jinde — ty vzdálenosti! A pak ty byty v pátém poschodí v domech bez elevatorů! Ale některý den jsem si od 3 do 7 hodin odpoledne odbyla až deset návštěv. Ach, je to jednodušší nežli se vám zdá. Vejde se do salonu, řekne se něco hloupého a konvencionálního—a již se utíká zase o dům dále. Můj rekord byl 12 návštěv za odpoledne. Oh, Paříž je protivná!"

"A co váš muž, madame, nedělí se s vámi o tyto trampoty?"

"Ani jej nenapadne. Ostatně v Paříži muži nedělají návštěvy. Nemají času na tu nudu, musí se bavit nebo pracovat. To jsou ženské starosti. Nanejvýše naši muži tu a tam si odbudou nějakou visitu po obědě. To víte, muži?.... Jsou pohodlní a sobečtí!"

Moje roztomilá sousedka u stolu znala však, že pro muže toho zbývá dost večer: obědy ve společnosti, v domácnostech, společné kamarádské obědy jednou za měsíc, officiální obědy úřadní, politické, večírky atd.

Na druhé straně stolu sedící pán vmísil se do rozhovoru:

"Víte, kolik do roka dostávám pozvání? Patnáct set!" zvolal žalostně.

Má sousedka se na mne významně podívala, jakoby chtěla říci: tak vidíte tu vaši Paříž!

A Pařížan spustil podobně jako sousedka. Ta cifra pozvání není přehnaná. Denně jich dostává průměrně tři až pět. Lehko spočítat, kolik je jich za rok. Co jen se spotřebuje času na psaní omluv a odřeknutí! A vždy se najde každý den něco, čemu se nemůžete nebo nechcete vyhnout. V jídelnách, v salonech a v kuřáckých pokojích se vyřizují všechny záležitosti. Chcete lancirovat nějaký podnik, chcete umístnit článek do vážné revue neb do velkého žurnálu, chcete být poslancem nebo chytit nějaký výnosný úřad! Musíte mít známosti a ty jinak nenajdete.

"Ale vždyť se již dvacet let píšou nekrology pařížskému salonu!"

"Ah, ano, pravý, elegantní, ideální salon pařížský, kam lidé chodili duchaplně klábosit a dvořit se ženským, odkud putovaly vtipy do světa, odkud vyletovala okřídlená slova, ten salon je již nebožtíkem. Ale teď máme jiný salon, kde se kupčí a kramaří, kde se osnují podniky a kují pikle, kde se zračí celá ta pařížská štvanice za penězi, praktičnost naší doby, jež žije v uprku a nemá času na duchaplné causerie u krbů."

Náš spolustolovník, muž ročních 1500 pozvání, není obyčejným světákem, ačkoliv každý večer navinuje si bílou kravatu. Naopak, patří mezi nejčinnější a nejpodnikavější muže. Pracuje nesmírně a neunavně. Má dokonce dva byty a každé pikantní podezření je vyloučeno, neboť již překročil léta výbojného záletnictví a nedosáhl dosud pošetilého věku starých svůdníků. V jednom bytě pracuje a spí a druhý má pro přijímání návštěv, aby jimi nebyl doma vyrušován.

Vyprávěl, že mnohdy, nežli šel někam večer na soirée, lehl si obléknutý, ve fraku, na pohovku, aby si zdřímal po celodenní únavě a probudil se — ve čtyři hodiny ráno.

To ovšem nepatří k výjimkám v té Paříži, která musí našince imponovati svou pilností. Vzpomněl jsem si slova Paul Bourgeta: "Ptáte se, jak a kdy pracuji? Beze všeho systému — totiž pořád. Ovšem, mnoho cestuji, ale to jen proto, abych mohl pracovat."

A co mi odpověděl mladý umělec český, zápolící v Paříži krutě a houževnatě o kus chleba. Zcela prostě, jako něco, co se rozumí samo sebou:

"Jsem v ateliéru celý den. I po večeři musím lopotit. V letě jsem v práci denně od 5 hodin ráno a mnohdy ještě v 11 hodin večer jsem musil kreslit...."

I našinec, třeba přijde do Paříže na pár dní, jen tak letmo přehlédnout co se děje a kutí v různých místech a ovzduších, jež nás mohou zajímati, je mimovolně stržen tím unášivým proudem rušné, neunavné činnosti. Škoda každé ztracené chvíle. Jakmile se octnete v tom proudu, zbývá vám málo času k dolce far niente a zevlovnému procházení se, na něž jste se těšili potají, přes všechny dobré úmysly a statečné záměry. A přece nikde se tak krásně nefla neruje jako v Paříži.

Neruda ve svých pařížských obrazech cituje pěkný popěvek pařížského zevlouna.

Boulevardní lajdání je ovšem světoznámou specialitou Paříže, v níž, jak o "Moulin rouge" a o "Velké ceně" červencových dostihů blouzní všichni cizinci.

Ale fysiogomie boulevardů je tak jednotvárná při veškeré své zářivé vířivosti, že po několika dnech nevyjadřuje nic nového. Terassy kaváren se nemění. Víte zcela určitě, že v Café Brabant nebo Suède najdete k večeru ty a ty herce, v Café Cardinal ty a ty žurnalisty a že v Café Napolitain každý den mezi 5. a 7. hodinou odpoledne píše slavnostně mladistvý stařec Catulle Mendès své divadelní referáty a poslouchá při tom vtipy Courtelinovy a paradoxy toho záhadného poséra Ernesta la Jeunesse, který má hlavu cabotina, hlas castrata a na holi stříbrnou hlavu Napoleona a na prstenech antické kameje....

Camelloti jako jindy křičí, "La Presse"! "La Patrie", kočí si nadávají dámy v nejnádhernějších entrée a boách a kožešinách vcházejí k Paillardovi, v méně nádherných toaletách mizí v zářivém průčeli Café américaine a jejich méně splendidní kollegině.... s vlečkami mnohdy ucouranými.... mají svůj útulek v zakouřených sálech Wetzelových.

* Matinka to nedovolí, by's k nám chodíval.... Byl ještě příliš mlád hospodářský praktikant Jindřich Horák v Arnoštově, když zadíval se hluboko do očí jedné děvušky v témž místě. Ne celých dvacet jar přetáhlo přes jeho hlavu plnou snů a trampot mladičké lásky. Možná, že za pět let byl by se všem těm útrapám srdečním vysmál, ale dvacetiletá jeho hlava neviděla jiného východiště — než smrt. A co bylo toho příčinou. Matinka mladíkovy lásky viděla v něm ještě dítě, hocha, jenž teprve za rok půjde k odvodu. Deceruška ale osmnáctiletá, mohla se od místa vdát. Proto dala matinka mladíkovi na jevo, že si nepřeje, aby s dceruškou udržoval poměr, který by jí jen přivedl zbytečně do řečí. Hospodářský praktikant místo aby oplakal svou první lásku napsal jí dopis na rozloučenou, svým přibuzným také a pak se zastřelil. Ubohá první láska.